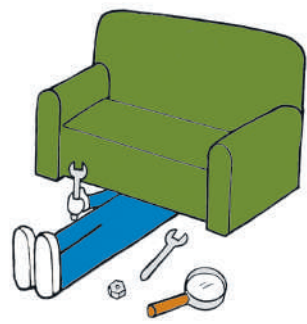

► ManMade

Pasklaar

Zonder dat het goed zichtbaar is, ligt er onder bijna alle producten een framework van standaardisatie. Het framework behandelt per product standaard hoogtes, breedtes, diktes, afstanden, tijdsduren, temperaturen, voltages, etc. etc. Een paar afspraken maken kan geen kwaad, het is namelijk behoorlijk vervelend als je als producent veel energie in een nieuw product hebt gestoken, waarvan kostbare onderzoeken hebben aangegeven dat de consument er echt op zit te wachten, en het product vervolgens bij de gebruiker thuis nergens bij of in blijkt te passen! Om de wereld van producten en processen een beetje te stroomlijnen zijn verschillende standaardisatie instituten op de wereld continu druk met het in kaart brengen van onderling gemaakte afspraken. Deze instituten worden aangeduid met poëtische afkortingen als ISO, ANSI, JIS, DIN en het oer-Hollandse NEN.

Dankzij de gemaakte afspraken past in elke printer ter wereld een zogenaamd A4'tje. Het A4'tje is een afgeleide van de veel grotere broer, de A0, dat is een vel papier van precies één vierkante meter. Door deze telkens op de lange zijde door midden te delen krijg je eerst een A1, dan een A2 en via de A3 kom je zo op de A4 van precies 297 x 210 millimeter. Hiermee wordt meteen duidelijk dat de gemaakte afspraken, in dit geval de ISO 216, vaak kinderlijk eenvoudig zijn. Zoals gezegd gaat het bij standaardisatie niet alleen om pro-

Illustratie Tomas Schats

ducten maar ook om processen. Scholen, bedrijven, ziekenhuizen, de overheid, iedereen is tegenwoordig in de weer met het voldoen aan een of andere ISO-certificering. En zeg nu zelf, het gaat dankzij deze intelligente normeringen veel voorspoediger met de samenleving. Een van de belangrijkste proces ISO's is wel de ISO 3103. Daarin wordt nauwkeurig beschreven wat de juiste methode is voor het zetten van thee. Geen gedoe met rituelen, gewoon een recht-toe-recht-aanbeschrijving van noodzakelijke handelingen. Zonder deze gemakkelijke ISO zou er zo maar koffie als thee geserveerd kunnen worden.

JOOST ALFERINK

In de rubriek ManMade vraagt ontwerper Joost Alferink zich af waarom de dingen zijn zoals ze zijn.

► dagansicht

He, helaas kan ik er in 2009 niet bij zijn
Groetjes,
Je loonsverhoging

© Bakker van Raak
boomerang.nl/profiel/paul-van-raak

Dagansicht is een 'beeldcolumn', die commentaar geeft op de actualiteit.

Zelf een dagansicht insturen?
boomerang.nl/nrcnext

Dagansicht is een project van Boomerang Media en nrc.next.

► 160

Toen was ik nog bang
Voor de geest in de fles,
Voor spoken achter het behang,
Voor dieven met een mes,
Voor de krokodil onder mijn bed
en demonen in het toilet.

MARCO VAN LONDEN (17)
LIENDEN

Een '160' is een gedicht van 160 tekens inclusief spaties: het maximale formaat van een sms'je. Zend zelf een 160 in via www.precies160.nl of 06-18881117 (25 ct per bericht)

Ik ben nu waar ik zou willen zijn

Zo blijft Marieke de Wit geïnspireerd

► Marieke de Wit is fysiotherapeute en had een eigen praktijk in Amsterdam.

► Nu behandelt zij meer dan tweehonderd kinderen in haar eigen centrum op Bali.

Door GRETHA PAMA

Op de redactie van *nrc.next* hingen de afgelopen weken kleurige kaarten aan het koffieapparaat. Kerstkaarten waren het, gemaakt door één van de vormgeefsters van de krant en twee van haar collega's. Je kon de kaarten bestellen in een setje van tien. De opbrengst was voor *High 5 Rehab*, 'een non-profit organisatie met als doel het bijstaan van mindervaliden en minderbedeelden, in het bijzonder kinderen, op het gebied van revalidatie door middel van fysiotherapie'.

Die zin, afkomstig van de website van de organisatie, kreeg meer inhoud als je het verhaal hoorde dat de vormgeefster vertelde. Zij was afgelopen zomer met vakantie in Indonesië, waar op een terrasje in een dorpje op Bali mensen haar naam opvingen. 'Ah Marieke', reageerden ze, 'wij hebben ook een Marieke, zij helpt onze kinderen'.

En zo maakte Marieke kennis met Marieke de Wit (30), een Amsterdamse fysiotherapeute die in 2003 naar Bali ging, om daar gehandicapte kinderen te behandelen. Dat begon toen met acht kinderen, dit jaar worden er al tweehonderd geholpen. High 5 Rehab heeft intussen een eigen locatie, met een zwembad voor watertherapie, een zaal voor de oefeningen en een *toolshop* voor het zelf maken van rolstoelen en andere hulpmiddelen.

En hopelijk komt er volgend jaar ook nog een schooltje bij, zei Marieke de Wit toen ze vorige week vrijdag een vijftiental potentiële sponsors toesprak in Amsterdam. Want daar is ze nu een paar weken. Ze logeert bij haar ouders, die aan een gracht in het centrum wonen. Haar driejarige dochter Iluh Sterre de Wit is meegekomen, haar man, Komang Ardika, is op High 5 Rehab gebleven. Half januari gaat ze weer „naar huis”, zoals ze zelf zegt.

En dat terwijl u danseres had willen worden.

„Of dierenarts, dat waren mijn twee dromen. Het werd de dansacademie, maar niet erg lang: een jaar maar. We kregen daar les van een fysiotherapeut, die ook hielp bij blessures. Toen bedacht ik dat ik dat eigenlijk liever wilde: met dans en dansers omgaan door te helpen. Ik ben overgestapt naar de opleiding voor fysiotherapie. Daarna kwam ik in de maatschappij van die fysiotherapeut van de dansacademie.”

Een mooie praktijk in de grachtengordel, wat wil je nog meer.

„Ik dacht inderdaad dat ik nu was waar ik wilde zijn. Maar al snel werd het werk me te zwaar – en dat dan op een verkeerde manier. Er bleek veel

concurrentie te bestaan tussen de collega's: volgde er één een cursus manuele therapie, dan wilden de anderen niet achter blijven. Dat geeft stress die je niet wilt, omdat het niks met de patiënten heeft te maken. Dus toen ben ik eruit gestapt en een eigen praktijk begonnen.”

Dat ging beter?

„Ja, maar ook toen bleef de echte voldoening uit. Je krijgt als fysiotherapeut veel patiënten met kleine aandoeningen, een tennisarm of een zere knie. Dan help je ze, maar een half jaar later zijn ze alweer terug omdat ze hun oefeningen niet goed hebben gedaan. En de hele tijd terwijl ik dat soort klachten behandelde, zaten in mijn achterhoofd de beelden van een reis die ik na mijn studie had gemaakt door Thailand, Nepal, Maleisië en Indonesië: de enorme saamhorigheid in combinatie met de bittere armoede.”

Zomaar een week op Bali

Maandag Ochtend: werk achter de computer, pr-materiaal maken (website, folders). Middag: therapie en consulten.

Dinsdag Ochtend: bijwerken van het kasboek. Middag: behandelen van de *High 5 Rehab* kids.

Woensdag Ochtend: grote schoonmaak, anatomieles voor de werknemers, overleg met de stagiaires. Middag: thuis computerwerk.

Donderdag Ochtend: intakes van nieuwe kinderen, sponsorbezoeken. Middag: thuiswerk, bijwerken van de website.

Vrijdag Ochtend: moestuinproject, educatie, behandeling van de kinderen. Middag: vergadering met collega's.

Zaterdag Naar de hot spring met mijn man en dochter, in de middag op het strand spelen.

Zondag Tijd nemen voor mijn dochter, voorbereidingen treffen voor de volgende week.

U besloot terug te gaan.

„Ja. Ik ging cursussen volgen voor mensen die willen gaan werken in een ontwikkelingsland. Zelf wilde ik gaan werken op Sri Lanka. Maar vóórdat ik daar naar toe ging, ging ik nog met vakantie. Naar Indonesië. En daar ontmoette ik Komo weer (Komang Ardika, met wie zij in 2004 trouwde), die ik nog kende van mijn vorige reis. Hij zei: 'Wat jij wilt gaan doen, kan hier ook' – en vervolgens nam hij me mee naar een paar kindertjes met klompvoetjes en verwaarloosde spierziekten. Hun ouders konden niks voor ze doen, daar hadden ze het geld niet voor. En dus lagen die kinderen thuis, in benauwde kamertjes vol rondzoemende vliegen en vaak met niet meer dan een onderbroekje aan. Ze konden niet lopen, alleen kruipen – een toekomst hadden ze niet. Toen dacht ik: dit is pas een uitdaging, hier is helemaal niks.”

U begon met acht patiëntjes, na een jaar had u vijftig kinderen onder behandeling en nu zijn het er tweehonderd. Hoe gaat zo iets?

„Ik had zelf wat geld, dankzij mijn werk als fysiotherapeut en ook doordat ik er altijd nog iets naast had ge-

daan: massages geven, dansles geven, dat soort dingen. Maar het is natuurlijk vooral te danken aan mijn sponsors. Iemand die ik kende en die een bedrijf heeft, kwam langs en vroeg: 'Wat wil je nou echt? Hoe zou je het hier over een jaar willen hebben?' Ik zei dat ik niet meer weg wilde en dat ik een eigen ruimte nodig had. Toen kocht hij een stukje grond voor mij. Daar staat nu het centrum.”

Zo is het stapje voor stapje gegroeid?

„Ja, elke stap extra is steeds weloverwogen geweest. Kan het? Is het verantwoord? Als we een zwembad bouwen voor watertherapie, hoeft dat dan straks niet weer dicht? En stel dat we een *toolshop* opzetten, zijn we dan inderdaad in staat zelf rolstoelen te maken? Ik heb vanaf het begin twee grote sponsors gehad, later kwam daar nog een derde bij. Het zijn mensen met bedrijven die iets goeds willen doen, zonder dat ze daarvoor met hun naam in de krant hoeven. Maar niet alleen zij, ook familie, vrienden en kennissen doneren geld. Er zijn in de loop van de jaren steeds meer mensen bij betrokken geraakt. En zij betalen alles, want voor de kinderen is het gratis.”

En nu hebt u geen stress meer?

„Nee, raar hè. Want je zou denken dat dit veel spanning oplevert. Maar elke morgen als ik wakker word denk ik: fijn, lekker naar de kinderen. In plaats van, zoals vroeger: ik moet straks eerst dat doen, dan dat en oh ja, daar moet ik ook nog aan denken. Wat ik nu doe heeft niks meer te maken met de *ratrace* en het haastige werken van vijf jaar geleden. En ook al lijkt dit een wankeler bestaan, zo voelt het niet. Wat ik voel is een enorm vertrouwen in de mensen met wie ik werk en de mensen die ons werk sponsoren.”

Dit is uw bestemming?

„Ja, dat denk ik wel. Als ik terugkijk klopt het ook. Ik wilde dansen, omdat dat gaat over vormen van het lichaam. Ook als fysiotherapeut ben je daar mee bezig. Ik was ook niet echt ongelukkig met wat ik deed, ik dacht alleen vaak: ik zou ergens anders willen zijn dan waar ik nu ben.”

Kunt u nog terugheren naar Nederland?

„Dat weet ik niet. Als ik hier ben geniet ik ervan dat ik mijn familie en vrienden weer zie, maar tegelijkertijd zie ik overal ikke-ikke-ikke en haast-haast-haast. Ik zie het – en ik weet dat ik er niet meer aan mee doe. Dit is mijn thuis niet meer. Mijn thuis is daar, aan de andere kant van de wereld. Maar ik blijf ook reëel natuurlijk. Je weet nooit hoe de dingen lopen. Stel dat ik terug zou moeten keren, dan kan dat. Dan kan ik hier zo weer aan het werk. En dat zal ik dan ook gewoon doen. Mijn man, mijn dochter en ik: wij kunnen dat aan. Ik was ook nooit ongelukkig, hier. Ik was alleen niet gelukkig.”

► Foto's van de kinderen van High 5 Rehab staan op www.high5rehab.org. Geld doneren kan op het gironummer dat op de site staat vermeld.

Foto Mieke Meessen